

läbi ruugitus ja labisao koju kantus ja
 isafi rutatuse nõnna kui tulle kohikeses, wäta
 tagasi Hans, lausub Walge härg, kas näed
 tuloma teesagi. Tah ma kallid walge üna-
 ligisal paistab meesatu muft kagu. "Kiska
 niis we tulk maha, et wäitfime peofloa!"
 Hans teigi nõnna kuissat õpetatus ja korraga
 läi jägaw järw nenni wana Hansi ja tema
 naefe wabale. Lärus kalsale jounses hakkofis
 nas nenu pidama kuissat üle paasa eht järwe
 kuissat teha. Si aiasand keegi muu nõnu, kui
 järw pidi kuissat teha jesus. "Di sellid
 küll see wafpa rebiotab!" äkkas Hans wana
 abiks kufures weel äht leama jälje
 fuurufest august rööpama. Etga unäl,
 mis äparus weel wüimne lank ja nielmas
 plakmatofis nangu päies läkhe. "Kuiss
 alles peartatus, kallid Hansuke, aga minuga
 ei ole lugu weel lõppenu, fellepärast pane
 tähele, mis ma sulle õpetan, jutustas

Walge härg: Sina istu hästi tugewaste minu
 tuwjale ja loia tugewaste kinni, et ja mitte
 maha ei kuku, jett mulle tuleb kalin fuert härgi
 karga wasta, nennega pean ma korrani
 rammu katsuma. Õfimefett kargott pean
 halfaste läli, teise kargaga wistaltis kukun
 põlwile, aga kalmar kari kaswab minu
 teise farwe peott ärd. ^{peaga nennega lõp minuga} Jina aga wota mo
 kaematus farw ja piota omale tasku, mis
 wäid ja kait, mis isel kimustas jelle farwe
 läli peasa, omad kui ätle aga: lofarw
 peaks ja mulle fida murettoma!" Hans teigi
 kõik kuissat härg õpetas ja nõnna famuti
 läks ka lugu walge härgaga wäitlemises.
 Hans pidi omast walgett kargott pea
 lekkuma ja tema farwe maledustefi tasku
 pistma, et see temale omne korral wäcks
 abiks alla. Sõ läks ühe kuninga jouna,
 kes tida omale teenistusefse wätis.